

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1023: Rõ Thấu Nghĩa Duyên Sanh, Liên Biết Pháp Vốn Không Có Pháp, Cho Nên Nói Tức Là Không Nói

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 088)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Rõ thấu nghĩa duyên sanh, liên biết pháp vốn không có pháp, cho nên nói tức là không nói.】

Đoạn vạn pháp duyên sanh này, vì sao lại phải nói nhiều đến như vậy? Vì sao lại giảng sâu sắc đến thế? Bởi vì mối quan hệ quá đồi quan trọng. Nó không chỉ là một phần quan trọng nhất trong Bát Nhã, mà còn là tinh túy của toàn bộ Phật pháp. Quý vị có thể minh bạch rồi, có thể thể hội được rồi, thì đó chính là khai Phật tri kiến, chúng ta thường gọi là khai ngộ rồi. Quý vị có thể đem tri kiến mà mình đã ngộ được đó, áp dụng vào trong cuộc sống thường ngày của mình, đem tất cả những tri kiến sai lầm trong cuộc sống nương theo đây để sửa đổi lại, thì quý vị liền chứng quả, quý vị liền khế nhập vào cảnh giới này.

Có đồng tu nghe giảng “Kinh Kim Cang” đã hỏi tôi: “Chúng ta trong một đời này, liệu có thể minh tâm kiến tánh được hay không?”. Câu trả lời của tôi là khẳng định: Có thể. Vấn đề là quý vị có thể buông xuống được hay không? Quý vị có thể buông xuống thì liền có thể. Buông xuống cái gì?

Trên “Kinh Kim Cang” giảng rất đơn giản: Bốn tướng, bốn kiến. Ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng; ngã kiến, nhân kiến, chúng sanh kiến, thọ giả kiến, chỉ cần trong tâm quý vị thật sự không còn những thứ này, thì quý vị liền minh tâm kiến tánh, quý vị lập tức thăng lên thành Bồ Tát Sơ Trụ của Viên giáo, quý vị liền chứng đắc rồi. Vì sao quý vị không thể chứng đắc? Vì quý vị không chịu buông xuống. Từ vô thủy kiếp đến nay, luôn chấp trước vào một cái “Ngã” (ta), không chịu đem cái “Ngã” buông xuống, niệm niệm vẫn đều nghĩ đến “ta”, điều này thật gay go! Đây chính là nguyên nhân căn bản vì sao quý vị không thể trở thành Bồ Tát Sơ Trụ của Viên giáo, đó

chính là niệm niệm luyến tiếc không nỡ đem cái “Ngã” buông xuống, then chốt là ở ngay chỗ này. Chẳng những hiện tại cái “Ngã” không thể buông xuống, mà ngay cả “Ngã sở” (những cái của ta) cũng đều buông không xuống, quý vị nói xem có gay go hay không!

Thế nào gọi là “Ngã sở”? Tài sản của ta, gia thân quyến thuộc của ta, “Ngã sở” chính là những thứ đi kèm theo ta, là những vật ngoài thân đi kèm theo này. Những thứ đi kèm theo này mà quý vị đều buông không xuống, thì cái “Ngã” làm sao quý vị có thể buông xuống cho được? Cho nên buông xuống là có thứ lớp, trước tiên là từ “Ngã sở” buông xuống, từ những cái “tôi có”, nghĩa là trước tiên đem những vật ngoài thân buông xuống; sau đó công phu dần dần nâng cao, cái “Ngã” cũng buông xuống được.

Chư vị phải biết rằng, nếu như cái “Ngã” đã buông xuống rồi, vậy thì rất chúc mừng quý vị, vì sao vậy? Sinh tử luân hồi của quý vị không còn nữa. Quý vị thử nghĩ xem, vì sao lại có sinh tử luân hồi? Vì có “ta”! “Ta” nếu như đã buông xuống rồi, quý vị sẽ không bị mắc bệnh. Ai mắc bệnh? “Ta” mắc bệnh. “Ta” không còn nữa, thì ai mắc bệnh? Nếu như cái “Ngã” không còn nữa, thì mọi vấn đề đều được giải quyết. Bởi vì có “ta”, “ta” phiền não, “ta” rất khổ, “ta” sinh bệnh, “ta” sẽ già, “ta” sẽ chết, tất cả đều là vì một cái “ta”. Cái “Ngã” không còn nữa, thì những vấn đề này hoàn toàn không còn nữa. Ba loại khổ, tám loại khổ mà Phật đã giảng ở trên kinh, hoàn toàn đều không còn nữa, hoàn toàn không can dự gì đến quý vị cả, gốc rễ căn bệnh đều nằm ở ngay cái “Ngã” này. Cho nên “Kinh Kim Cang” vừa mở đầu đã nói, có ngã tướng, có ngã kiến, thì đây không phải là Bồ Tát, đây là phàm phu, là phàm phu trong lục đạo luân hồi. Có ý niệm này, có kiến giải này, thì gọi là tâm luân hồi. Ngày ngày làm sự việc này, bất luận quý vị làm việc gì, ở trong đó chỉ cần có cái “Ngã” tồn tại, thì quý vị liền tạo nghiệp luân hồi. Quý vị dùng tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi, thì làm sao quý vị có thể thoát ra khỏi lục đạo luân hồi cho được? Trong “Kim Cang Bát Nhã” đem chân lý và sự thật này, thực sự là đã giảng vô cùng rõ ràng, vô cùng thấu triệt.

Đọc “Kinh Kim Cang”, lúc đọc thấy rất khó hiểu, tuy rằng có đọc, nhưng không hiểu ý nghĩa. Thế nhưng lần này “Kinh Kim Cang” được chúng ta giảng giải chi tiết, quý vị nghe xong, tôi tin rằng cho dù chưa thể xả bỏ được cái “ngã” và “ngã sở”, thì ít nhiều cũng đã có chút giác ngộ rồi, biết được sự thật vốn là như thế, đây ít nhiều cũng có thể coi là có một chút ngộ xứ (chỗ tỏ ngộ). Nếu như ngộ xứ này có thể tương tục không gián đoạn, thì thực sự là có khả năng

khai ngộ. Quý vị có ngộ xứ này, quý vị liền cảm thấy buông xuống là đúng đắn, tuy rằng hiện tại buông không xuống, nhưng từ từ cũng sẽ buông xuống được một chút. Vốn dĩ tháng này ta muốn kiếm được một vạn đồng, nay kiếm năm ngàn đồng cũng được rồi, như thế là đã buông xuống được một nửa rồi. Dần dần, quý vị đối với danh văn lợi dưỡng của thế gian sẽ nhạt đi một chút, cái nhạt đi này chính là buông xuống.

Quả nhiên có thể năm sau nhạt hơn năm trước, thì công phu của quý vị tiến triển sẽ rất nhanh. Vì sao vậy? Thật sự có thể buông xuống, phiền não của quý vị sẽ nhẹ đi, trí huệ liền tăng trưởng, cách nhìn của quý vị đối với người, với sự việc, với vạn vật thấy đều sẽ chuyển biến. Cách nhìn trước đây, trong kinh Phật gọi là luân hồi kiến; người thế gian chúng ta gọi là nhân sinh quan, vũ trụ quan; Phật pháp chúng ta gọi là luân hồi kiến, đây là tâm luân hồi. Quý vị có thể chuyển hóa luân hồi, vượt thoát tam giới, có thể đem luân hồi kiến chuyển thành Phật tri Phật kiến, công đức lợi ích này thật không thể nghĩ bàn!

Cho nên phải biết rằng: “Duyên sanh vô tánh, đương thể tức không, cho nên tuy nghiệm nhiên có thuyết pháp, mà rốt cuộc lại là liễu bất khả đắc”. Trên kinh giảng về một sự việc, lấy việc thuyết pháp này làm ví dụ, kỳ thực bất cứ sự việc nào cũng đều là duyên sanh. Cuộc sống của chúng ta là duyên sanh, công việc là duyên sanh, đối nhân xử thế tiếp vật toàn bộ đều là duyên sanh, không có một pháp nào không phải là duyên sanh; Đã là duyên sanh, thì thấy đều là đương thể tức không, liễu bất khả đắc. Đó mới là chân thật khai trí huệ!